

тания, команди, бѣгли погледи по хубави жени, кратки запознанства, каняне и поднасяне чай съ маслини и само жива, звучна българска речъ... всичко това бързо се редѣше и отминаваше като картини въ калейдоскопъ. А на изтокъ, на не повече отъ километъръ, се виждаше църковното кубе въ града, върху който почна да се спуща вечерниятъ здрачъ...

Сигналътъ на тржбата бѣше краткъ. Вагонитѣ бързо се изпълниха и влакътъ по пжтя си на северъ, като да бѣше се изкривилъ отъ тежестта, задушаванъ отъ махане на кърпички, пожелания и въздушни цѣлувки... Сбогомъ, Добричъ, ти си нашъ и нашъ трѣбва да останешъ...

Седемъ часа отминаха въ пжтъ. Влакътъ продължаваше усърдно да трака, забуленъ въ тъмнина и мразъ, но неговата пазва криеше толкова горещи сърдца. Часътъ стана два следъ полунощъ. Вагонитѣ заскрибуцаха, удариха се единъ въ другъ и влакътъ спрѣ. Нѣкой ходѣше съ фенеръ въ ржка и викаше: „Меджидие, Меджидие!“, а обущата му така ясно отекваха по замръзналия перонъ, като да рѣжеха стъкло. Пакъ чай съ маслини. Службата по подкрепителнитѣ пунктове бѣше чудесно уредена.

На разсъмване, къмъ 8 часа, тренътъ стигна на последната си гара „Karol I“ — надписътъ още на ромънски. Отъ тукъ до края